

albă

ca floarea de crin

Petre I. Predescu

colecția

lirik

editura Karuna

*Încep dragoste curată
Albă ca floarea de crin,
Pe care zeii o deșartă
Peste-al vieții lor destin.*

editura Karuna

ISBN 978-606-586-334-7

Albă ca floarea de crin

De Petre I. Predescu

Consilier editorial: dr. Mariana Irimia

Tehnoredactare: Petre I. Predescu

Coperta I-IV: dr. Mariana Irimia

Corectura: prof. Ionela Lostun Burlacu

Grafica generala: Emese Kondra

Copyright © 2016 Albă ca floarea de crin /Petre I. Predescu

Pentru prezenta ediție, autorul utilizează forme lexicale,

Expresii și declinări neconforme normelor DEX și DOOM,

Considerându-le licențe poetice.

Editura Karuna

Tel. 0760/607889, 0744/526707

E-mail: editurakarunacluj@yahoo.com

Tel./Fax. 0364/133009

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Predescu, Petre I.

Albă ca floarea de crin / Petre I. Predescu. — Cluj-Napoca

Karuna, 2016

ISBN 078-606-586-334-7

Viața

Viața-i râul care curge,
Din izvor până la mare,
Uneori pe văi adânce,
Dar și pe câmpii domoale.
Unii cred că-n astă lume,
Tot ce-i bun, e pentru ei.
Calcă mai presus de lege,
Se cred aștri, se cred zei.
Tot ce-au strâns aici cu japca:
Bani, aurării, palate,

Cred că-i apară când toaca,
Pentru toți și toate bate.
Dar când ceasul sorții sună,
Avuția nu te scapă.
Și c-o lumânare-n mână,
Pleci sărac spre a ta groapă.
De ești crai, ori sfânt abate,
Sau ai aur de șeic,
Pe pământ le Iași pe toate
Și pleci ca un biet calic.
Lângă sicriu toți se strâng,
Îmbracă haină cernită.
Unii amarnic te plâng.
Și dup-o lună te uită...
Viața-i umbra unui nor,
O iluzie, un vis,
Treci prin lume călător,
Cu ce ai în frunte scris.
Dar, când visul iute trece
Și când scrisul ți se găță,
Stă gravat pe piatra rece.
Nu mai e. A fost odată.

10 martie 2009

Ai intrat în viața

Tu mi-ai intrat în viață într-o seară,
Când spre apus foc roșu se-nălța,
Năluci de raze-n ceruri se-nfioară,
Lumina ce-n amurg se contopea.
Din nețărnire ș-al vremii hazard,
Ca un înger alb mi-ai ieșit în cale,
Cu săgeți divine-n ochii-ți de smarald,
Pe loc m-a cuprins caldă-nfrigurare.
Fermecat și dus, cu tâmpilele-ncinse,
Mă trezesc spre tine, cu pas legănat.
Talیا-ți mlădie, cu brațele-ntinse,
O-nfășor ca-n vise, dar adevărat.
Te cuprind în brațe, sfâșiat de dor,
În sărut fierbinte, strâns la piept te țin,

Inima în piepturi freamătă ușor,
De iubirea pură, ca floarea de crin.
Cât o fi durat, numai cerul știe,
Beția suavă strecurată lin,
Ce făcea o clipă cât o veșnicie,
Pierdută-n noianul asprului destin.
Azi și totdeauna, voi purta mereu,
Zbuciumul în suflet, ca apa-n șipot,
Dulcea plăsmuire a chipului tău,
Ca pe o icoană, ce s-o uit nu pot.

25 decembrie 2010

Pierit de dor
Plin cu flori de sânziene,
Tăpșanul e smălțuit.
De lumină și miresme
Teiul pare învelit.
Mai în jos lucește iazul
Mai în sus, codrul înalt.
Un izvor ș-a rupt zăgazul
De sub stânca de bazalt.
Parcă lacul și izvorul
Se-mpreună susurând,
Iar pădurea cu ponorul
Se mângâie murmurând.
Când dorul îmi seacă pieptul,
Toate acestea-s în zadar.
Stau ș-aștept precum poetul
Peste al timpului hotar.
Iat-o! La colț de poiană
În conduri-i lucitori,
Cu sprintar mers de diană,
Cu ochi verzi strălucitori.
Rochia-i din mătăsurile lunge.
Părul aur vălurit,
Peste șolduri îi ajunge.
Fața-i dor nestăvilit.
Mă cuprinde, mă sărută.
Mă îmbată de amor;

Lângă izvorul ce cântă,
Și-n mireasma florilor.
Stau lângă ea pierit de dor,
Șoptesc abia auzit.
Mă rog fierbinte să nu mor,
Să iubesc, să fiu iubit.

Martie 2009

Vestitul Zburător
Sub luna tainicelor seri,
Cu ploaie argintată
Ș-a stelelor reci mângâieri
Pe bolta-ndepărtată,
Străluce-n noapte un castel
Cu tumurile-nalte,
Cu bolta sprijinită-n el,
Pe ziduri crenelate.
Aici viețuiește o fată,
Fiica unui crai vestit,
Cu speranța s-o despartă
De-acel Zburător vestit.
Ce adia parcă din cer,
Ca viersul unui cântec,
Din al neantului mister,
Pe aripi de descântec.
Îl visa noapte de noapte,
Cu păr lung, înalt, frumos,
Fața albă ca de lapte,
Chip de înger maiestuos.
Când în iatac intra ușor,
Ea îl chema la sine.
— Aici, aici sunt, Zburător!
Trăiesc doar pentru tine.
Nici în tărâmul luminos
De unde el venea,
Nu era suflet mai voios
C-al ei când îl simțea.
O cuprinde, o strânge-n brață,
Peste ea s-așază lin,

Cu sărutări o răsfată,
Încep dansul cel divin.
Se mișcă-n jos, se mișcă-n sus,
Cu sânii-ncinși ca focul.
Un dor nebun, ce stase ascuns,
Îi mistuie mijlocul.
Dar totul se petrece-n vis
Ș-un vis îi era viața,
Cu îngerul venit de sus,
Ce-i aducea dulceața.
Popii au-nălțat rugare,
Babele au descântat,
Astfel, noaptea următoare,
Ba de s-a mai arătat.
Nici noaptea-doua n-a venit.
Vuiet nu se aude.
Nici flăcări nu se mai aprind
Pe cerul cu reci unde.
Într-a treia dimineată
Domnița se trezește,
Învelită-n cutezanță
Pe loc se hotărăște.
La ce să mai zăbovească,
În castelul de sub nor?
Va trebui să-l găsească
Pe suavul Zburător.
Va căuta-n lumea toată;
Ape, munți, în de-amănunt,
Prin pădurea neumblată
Și-n adâncuri de pământ.
Nimeni din castel n-o vede,
Tiptil se-ndepărtează,
Pe după dealuri se pierde,
Cu luare-amintea trează.
Pe când mergea cu gândul dus,
Pe-o coamă-mpădurită,
Cu dor în sufletu-i răpus
Și inima topită.

Aude cornul răsunând
Și-o căprioară vede,
Ca o nălucă alergând,
Ce prin desiș se pierde.
Vine apoi o mare larmă,
Vânători, ce ies din crâng,
Strigătele lor destramă,
Tihna codrului adânc.
Toți voinici, cu arma-n mână,
Se strâng roată-n jurul ei,
Ținând caii greu în strună,
Sforăind ca niște zmei.
Printre ei este-mpăratul,
Chipeș, rumen la obraz,
Să-i semene, nu e altul,
De voinic și de viteaz.
Tânăru-mpărat o-ntreabă:
— Ce vrei, minunăție,
De te plimbi fără de treabă,
P-a mea împărăție?
Fata blând le povestește
Că-i domnița din castel.
Nici cu gândul nu-ndrăznește,
Ca să-l tulbure-n vreun fel.
Nu demult, drag îi picase,
Un înger, un Zburător,
Care viața-i alintase,
Dar o lăsase cu dor.
Că de-aproape o săptămână,
Ce părea pe veci sortit,
Noaptea-n scânteieri de lună,
La castel n-a mai venit.
Aprigă este chemarea,
Zdrobitor e drumul lung,
Dar mai grea e așteptarea,
Ce o arde ca un rug.
Părul ei coboară-n valuri,
Aur fin strălucitor,

Sânii două mici talazuri,
Ochi ca cerul fără nori.
Se uită unul la altul
Amândoi se înroșesc.
Poate așa a vrut înaltul,
Că pe loc se-ndrăgostesc.
— Măria-Ta-mpăratul meu!
Te slujesc fără-nconjur,
Dar fata asta are zmeu,
Știu cu toții prin-prejur.
C-au văzut pe cer o pară,
Ca un șarpe uniform,
Ce la castel se coboară
Și-n iatac intră pe horn.
Acolo fata-l așteaptă
Se cuprind de subțiori,
Se mângâie, se sărută
Și se iubesc, până-n zori.
E zburător, e balaur,
Nu e om, nu e nici zmeu,
Chiar de are solzi de aur?
Știe bunul Dumnezeu.
— Voi sunteți sfetnicii mei buni
Și știți povești uitate,
Ce ne-au rămas de la străbuni,
Dar neadevărate.
Așa este Zburătorul,
Ce poezii l-au cântat,
C-aduce la fete dorul,
Chiar la cele de-mpărat.
E doar jocu-nchipuirii,
Fetelor la început
Un fior al amăgirii,
Într-un dor necunoscut.
Se distinge tremurare,
În voce și-n gândire
Și un val de încântare,
În suflet și-n privire.

Lasă capul cu smerire,
Se coboară de pe cal,
Spre aleasa plăsmuire,
A poienii de pe deal.
— Prea-frumoasa mea, domniță,
Te întreb cu drag, de vrei,
Să-mi fii-n casă luminiță,
Măicuța pruncilor mei?
Ea zice da! Și-apoi nimic,
Nu s-a-mpotrivit deloc,
L-așa mândrețe de voinic,
Parcă-i stă inima-n loc.
Vorba lui e mângâiere,
Fecior frumos ca un fag,
Domnița simte că piere,
De iubire și-al lui drag.
În curând cu toții pleacă,
Cu domnița sus în șa,
Către curtea-mpărătească,
Unde va fi casa sa.
Să se-alătore la nuntă,
Vine și vestitul crai,
Însoțit de lume multă,
Cu daruri și cu alai.
S-aibă fata măritată,
Nu să creadă-n zburători,
Pururea tot supărată,
Purtând capul printre nori.
Ș-au încins aleasă nuntă,
Cum nu s-a mai pomenit,
Toți cu bucurie multă,
Zile-n șir au petrecut.
A treia zi către seară,
Când toți s-au împrăștiat,
Mirii se îmbrățișară,
Și-n dormitor au intrat.
Încep dragoste curată,
Albă ca floarea de crin,

Pe care zeii o deșartă,
Peste-al vieții lor destin.
Se iubesc cu frenezie,
Într-un delir de șoapte,
Ca o dulce nebunie,
La ceas târziu din noapte.
O plăcere-amețitoare,
Îi cuprinde cu avânt
Se-ntreabă cu-nfrigurare,
De-s în cer sau pe pământ?
După acel extaz suprem,
Acum tot firesc le pare.
Dragostea-i dulce blestem
Ș-acea clipă trecătoare.
Se desprind din lănțuire,
Oftează ș-apoi adorm.
Se cufundă cu grăbire,
Într-un greu și dulce somn.
Fata doarme liniștită,
Ca pe icoană sfinții.
Fața-i zâmbește vrăjită,
Văzând cu ochii minții.
Lângă patul său îl vede,
Privind-o iscoditor,
Parcă nici nu-i vine a crede,
Pe falnicul Zburător.
Dar inima nu-i mai saltă,
Nu-l mai cheamă lângă ea,
Cum făcuse altădată,
Când de pat s-apropia.
— Am crezut vorbe deșarte.
Zice el c-un lung oftat.
— Însă ești ca celelalte,
Nicio zi fără bărbat.
Acum plec la alte fete,
Să le trezesc iubirea
Cele ce vor vrea să-nvețe,
Afla-vor fericirea.

Și s-a dus frumosul înger,
Unde răsare luna.
A lăsat pe cer un fulger
S-a dus pe totdeauna.
Decembrie 2014
Iarna în pădure
Azi, fulgii cădeau din cer,
Mai spre seară, s-au oprit,
S-a lăsat un aprig ger,
Omățul s-a troienit.
Din sat până la pădure,
Câmpul este alb ca varul,
Tremură crengile sure,
Vântul își pornește carul.
Cerul s-a înseninat,
Luna-i agățată-n boltă,
Norii cu toți au plecat,
Stelele reci stau escortă.
Și-n acest pustiu de lume,
Stau în sanie cu tata,
Plină până sus cu lemne,
Lângă noi, pușca stă gata.
Că din crânguri și din lunci,
Vântul ne-a duce cu sârg,
Valet ș-urlete prelungi,
Parcă-i lume de la târg.
Tata zice, să n-am frică
Și-mi dă hățurile mie.
Dar, inima mea e mică,
Cât un ac de gămălie.
Strâng frâiele tare-n mână.
Caii drumu-l cunosc bine,
Nu le pasă cine-i mână
Și cine de hăț îi ține.
Când vede lupii o ceată,
Stând la pândă de atac,
La ochi pușca tata saltă
Și răsună-n noapte. Pac!!

Lupii toți ca la comandă,
Întorc spatele la noi
Și ne-aruncă-n ochi zăpadă,
Cu labelle dinapoi.
Apoi alte focuri trase,
Curmă iar liniștea nopții.
Fiarele cu frica-n oase,
Aleargă din calea morții.
Cuprinși de al morții fior,
Doi din lupi, pică pe spate.
Ceilalți fug în lumea lor,
Prin păduri cât mai departe.
În ăst timp, cei patru cai,
Se întrec cu vântu-n fugă.
Sania parcă-i un pai
Și zboară, ca o nălucă.
Clipele îmi par minute,
Lungi cât zilele de post,
Vrând s-ajungem cât mai iute,
Acasă la adăpost.
Tata lângă el mă ține,
Strâns la pieptu-i ca un scut.
— Fii fără teamă, copile!
Că tot răul a trecut.
Acasă caii-i dezleagă,
Îi șterge cu cârpe moi
Și pe rând în grajd îi bagă,
La ieslele cu trifoi.
Intru în casă la mama
Ș-o privesc înfrigurat.
Vocea mi-a răpit-o teama,
Dar e bine, c-am scăpat.
Aprilie 2009
Prunul
La noi, acasă-n livadă,
Prunul cel mare a-nflorit.
Crengile s-au înfrunzit
Ș-acum este plin de roade.

Către toamnă se vor coace,
Prune dulci, moi, roșioare,
Le vom rânduî la soare,
Așezate-n poloboace.
La cazan când vor ajunge,
Pe o țeavă subțirică,
Pruna se preface-n țuică,
Licoare tare și dulce.
Pe prun stă un cuc bălan.
Poate năzdrăvanul știe,
Cum e gustul la răchie,
De tot cântă an de an.

Aprilie 2009

Primăvara

Ș-a revărsat lumina caldă soarele,
S-au dezghețat susurând izvoarele,
De prin tainițe s-a deșteptat și vântul
Și cu o suflare, a zvântat pământul.
Iarba-i crescută ca o perie deasă.
Florile sunt o priveliște aleasă.
Fluturii fâlfâie din aripile moi.
Mii de rândunele se-ntorc iar la noi.
La poala pădurii verde seculară,
Ai dori, să stai din zori până-n seară.
Păsărele multe sar, cântă voioase,
Altele alene fluier' somnoroase.
Mierle, turturele, cinteze și-un graur,
Chiar privighetoarea cu ciocul de aur,
Inima fărăme, sufletul năuc,
Îți lasă acest cor dirijat de cuc.
Stând întins pe iarbă, vrăjit ascultând,
Te întrebi cu drag și uimire-n gând,
Când minuni asemeni n-au fost și nu sunt,
Oare, nu acesta-i raiul pe pământ?

Ceapa

Zi de vară la amiază,
Ne aflăm băieți o ceată,
Încercând cu mare haz,

S-ajutăm la scos de ceapă.
Ceapa-i un cuvânt banal,
Arhaic și demodat.
S-o mănânci, nu e normal,
Când ai fete de pupat.
Nu suntem însă pe stradă
Și părinții sunt cu ele.
Nu n-i totuna să vadă,
Că ne ținem doar de rele.
Unii scot ceapa din glie,
Alții-ncarcă în coșărci
Și o duc la magazie,
Cu mașini și cu remorci.
Ne dăm cu toții silința,
Ca lucrul să meargă bine.
Vrem să ne-arătăm puțința,
Ca stupul plin cu albine.
Dar încet lenea apare
Și pe toți ne înconjoară.
Arșița e tot mai mare,
Sacii par pietre de moară.
Unul zice: -nu mai pot!
Și apoi, cu voce-nceată,
— Haide-ți să fugim la Olt!
Dă-o Dracului de ceapă!
Din ce în ce mai încinși,
N-așteptăm o altă rugă.
Ca de frica morții-mpinși,
O rupem cu toți la fugă.
În zadar strigau părinții,
Arătând coada de sapă.
Vedem doar cu ochii minții,
Valul susurând de apă.
Trecem prin livezi și vii,
Alergăm prin grâul copt,
Printre sălcii plângării,
Prin zăvoi până la Olt.
Aici cu toții se dezbracă

Și se-aruncă-n apa mare,
Arșița s-o domolească,
În vadul plin de răcoare.
Unii ies din nou pe mal
Și strigând își iau avântul.
Se prăbușesc peste val,
De se tremură pământul.
Se stropesc, înoată, strigă,
Plutesc lin către afund,
Dovada-i o pietricică,
Adusă chiar de pe prund.
Răsună-ntregul zăvoi,
Ca prinos al bucuriei,
Acest dulce tărăboi,
Farmecul copilăriei.
Bucuria însă-i scurtă,
Fiindcă unul dintre noi,
Cu atenție se uită
Și ce vede în zăvoi?
Patru tați veneau pe luncă,
Printre sălcii și arini,
Să ne-ntoarcă iar la muncă,
Cu nuiiele lungi în mâini.
Am ieșit iute pe mal,
Am luat hainele-n mâini
Și-am zbughit-o către deal,
Printre tufele cu spini.
Unii au primit pe spate,
Doua bâte, eu doar una,
Dar tata a dat cu sete,
De parcă o simt ș-acuma.
Am ajuns din nou la ceapă.
Satu-ntreg moare de răs.
Noi punem mâna pe sapă.
Și nu mai zicem nici păs.
14 ianuarie 2010
Cât te-am iubit
— *romanță*-Mi-ai dat acel sărut șăgalnic,

Cu dor fierbinte neumbrit.
Tot sufletu-mi vibra năvalnic.
Cât te-am iubit, cât te-an iubit!
Ochi de smarald, dulcile șoapte,
Adânc în piept s-au răsădit,
În tainițe de mult uitate.
Cât te-am iubit, cât te-am iubit!
La pieptu-mi te strângeam mereu,
Beat de amor, de dor pierit,
Plutind pe aripi de alizeu.
Cât te-am iubit, cât te-am iubit!
Dar a venit și ziua-n care,
Înlăcrimați ne-am despărțit
Și ne-ntrebam muți de uimire,
Cât ne-am iubit, cât ne-am iubit?
De lipsa ta îndelungată,
Nu pot fi cel învinuit.
Nici n-am să-ncerc o judecată.
Spun doar atât, n-am fost iubit.
Sosi-va poate acea clipă,
Când vei veni cu mers spășit,
Voi fi la braț cu altă jună,
Vei suspina, cât am greșit.

3 octombrie 2009

Întrebare

— Ura! și ole! ole!
Strigă tinerii din stradă,
— Ceaușescu nu mai e!
Zeci de mii ca la paradă.
Nalță steaguri găurite,
Deși tiranul plecase.
Stau cu piepturi dezgolate,
În fața gloanțelor trase.
Zboară gloanțele aiurea,
Trase nu se știe de-unde.
Tăind cum taie securea,
Din păduri vlăstare crude.
Trupurile lor plăpânde,

Stau pavază la palat.
Ca veniți de te miri unde,
Unii-mpart puterea-n stat.
Prin săli și prin coridoare,
Țes guverne și desfac.
Iar afară-n strada mare,
Cei loviți de gloanțe tac.
Primeau moartea fără frică.
Cu zâmbet, cum făceau dacia,
Ca Iisus în ieslea mică,
Închinându-i-se magii.
După ani grei douăzeci,
De bine n-avem habar.
Te-ntrebi, cei căzuți pe veci,
Ș-au dat viața în zadar?
Întrebarea-i oportună.
Astăzi, când toți potentaii,
Țin puterea strâns în mână,
Pentru ei, nu pentru alții.
Alții-nseamnă truditorii,
Larga masă, oprimata,
Toți cu venituri minorii,
Trăind de pe o zi pe alta.
Cei bogați pe la răcoare,
Petrec vara călduroasă.
La marea scăldată-n soare,
Când e iama mai geroasă.
Ce nu știi însă bogății?
C-aici totu-i efemer.
Și-n groapă-i vor pune alții,
Milionar sau șomer.
Sau de știi, de ce se ceartă?
Cât este ziua de lungă?
Par stropiți cu apă fiartă,
Dar cu gândul tot la pungă.
Observând deosebirea,
Dintre sărac și bogat,
Îți exprimi nedumerirea,

Pentru sângele vărsat.

Vodă Vlad

Lângă dealurile-nalte, la poală de codru verde,
La Târgoviște-n cetate, o masă-ntinsă se vede.
Este-o masă boierească, muzicanții-ngână-o odă,
Cu veșminte-n fir de aur, în frunte șade Vlad Vodă.
Jilțu-i din cele crăiești, poleit cu pietre scumpe,
Buzduganul e alături, iar coroana-i stă pe frunte.
Ospătează cu boierii, închinând cupele pline,
Gândind că nimeni nu știe, ce aduce ziua de mâine.
De ce n-ar fi bucuroși și cu inima ușoară?
Când grânele au fost bune și e liniște în țară.
Frica țepeii ș-a cruzimii cu care îi pedepsea,
I-a făcut pe toții tâlharii, să se apuce de-altceva.
De lăsați o pungă plină pe cărare sau la han,
O găseai după trei zile, fără lipsa vreunui ban.
Unul de ar fi cutezat, să dosească punga ta,
Venea gâdea cu satârul și pe loc capu-i zbură.
Leneșii și toți nebunii erau comparați cu hoții.
Vodă i-a chemat la Curte și când au venit cu toții,
Le-a dat mâncăruri alese, le-a dat vinuri rubinii,
Mai apoi a aprins casa, ș-au ars cu toții de vii.
Acum gândurile sale sunt din cele mai pestrițe.
Parcă-i născut din revoltă, vede numai răzmerițe.
Vede vânt și nourii negri, ce plutesc de dinafară,
Aducători de furtună peste draga lui de țară.
Iată! Semiluna suie către sud la apogeu.
Mahomed Cuceritorul stă pe tronul-i ca un zeu.
După ce supuse sârbii, pe bulgari și bizantini,
Stă acum lângă Danubiu, să treacă și la români.
Pofta vrea să ș-o aline, că sultanul are un vis,
Oștile sale s-ajungă la Roma și la Paris.
Pentru asta roagă cerul, pe Profet și pe Alah,
Cu toții să-i fie alături slăvitului padișah.
Pân-atunci însă vitejii, de valahii îi strică planul..
Stau în cale cu-ndârjire, retezându-i mult elanul.
De-i atacă pe valahi, conduși de temutul Vlad,
Va lupta și cu natura,: ape, munți, codri de brad.

Că de când e lumea lume, știu cu toții pân-la unul,
La vremuri de grea răstřiște, codru-i frate cu
Românul.

Mai întâi sultanu-ncearcă printr-un dibaci meșteșug,
Pe Vlad-Vodă să-l ia prins și să-l ardă apoi pe rug.

Peste fluviu e trimis Hamza-Pașa din Rusciuc.

Vrerea de-a-i-o-ndeplinii, folosind un vicleșug.

Acum când Vodă petrece, cu boieri la masă stând,

Lată vine-un sol turcesc, cu steag verde fluturând.

Când la Vodă-n față ajunge, solul face o plecăciune.

Ridicându-și apoi fața, vede ochi-i de cărbune.

Ș-acea luminiță cruntă, încât simte-o slăbiciune,

Că la cin-se uită Vodă, i-ngheață sângele-n vine.

— Ce vrei și ce vânt te-aduce? De-ai venit până la
Mine?

— Hamza-Pașa, din Rusciuc, te așteaptă la Giurgiu
Măine.

De vei vrea, să vii Mărite, drumul nu-mi fie-n zadar.

Cu tine, vrea să tocmească, niște treburi de hotar.

— Nu-nțeleg, ce-atâta grabă? Zice Vodă-ngândurat.

Măine voi pleca la Giurgiu, nu vreau să fiu așteptat.

II

Până-n ziuă Vodă-i gata cu zece oșteni călări,

Înarmați cu săbii late, să-i fie apărători.

Decuseară Vodă-Vlad presimțind că nu-i a bine,

Își chemase doi boieri, pe Mihnea și pe Genune.

Erau cei mai credincioși, din boierii ce-i avea

Și dorea să-i aibă alături, dac-ar fi ce bănuia.

Să-și ia cu ei o oștire de viteji, vreo patru sute

Și să fie tot pe aproape, pe drumeaguri îndesite.

Cailor să lege cărpe, la copite, să nu sune,

Nimeni să nu afle taina, că oștirea e cu sine.

Acum când ceata pornește, către Dunărea bătrână,

Soarele se-nalță-ncet, printre câțiva nori de lână.

În văzduh plutesc miresme, din vii, livezi și fânețe,

Ce cuprind întreaga ceată, ca un vis de tinerețe.

Vodă privește oștenii călărind în jurul lui,

Dar mai des ș-aruncă ochii pe de-a lungul drumului.

Deodată se oprește și le arată-n depărtare,
Un corp de oștire turcă venea-n trap pe drumul
Mare.
Un alt pâlț de ieniceri din crânguri le iese-n spate.
Voievodu-i prins în cursă și să scape nu mai poate.
Văzând că-i la ananghie, călăreți având o mână,
Scoate cornul din oblânc și codrul adânc răsună.
Sunet lung de bătălie zboară pe aripi de vânt
Și-ntr-o clipă apar românii răsăriți ca din pământ,
Încep lupta furioși și lovesc cu mare spor.
Cad păgânii ca și grâul, secerați de spada lor.
Vodă cu cei zece ai săi bat năpraznic spate-n spate.
Fac cărare-n jurul lor, răspândind fiori de moarte.
Mihnea lovește din jos, iar Genune pe din sus,
Vai ș-amar de toți aceia, care-n față le-au ajuns.
Când văd că românii-s multi și sortii fără folos,
Turcii încetează lupta și-aruncă armele jos.
Toți sunt prinși, legați cu funii, Hamza-Pașa, cei de o
Teapă, 1
Măria-Sa poruncește, toți să fie trași în țeapă.
Țepele sunt puse-n deal, așezate-n fel anume,
Mai scurte, sau mai înalte, după rang și după nume.
De vor cuteza și alții s-aducă foc și război,
Să fie cu luare aminte să n-ajungă sus ca ei.
Și de-atunci Viteazul Domn se numește Vodă Țepeș.
Dracula i-au zis doar sașii, din Brașov, Bistrița,
Sebeș.

10 februarie 2010

Cățelul și pisica
Într-o curte un cățel
Stă culcat lâng-o pisică.
Nici nu-i pasă că de el,
Râd copiii, de se strică.
Cum să nu râzi? Când Codiță,
Năzdrăvanul cățeluș,
Stă alătura c-o mătă,
Parcă-i un ghemuț de pluș.
Dar, deodată, sar la fugă.

Se pândesc, își dau târcoale,
Cât este ziua de lungă,
Fac tumbe prin iarba moale.
Când Codiță-ntrece gluma
Și Ghemuț prinde a se teme,
Dă cu gheara ca și palma
Și se suie sus pe lemne.
Cățelul schiaun-oleacă
Privind sus către pisică.
S-ar sui, dar cum să facă?
De-ar fi grămada mai mică!
N-are decât să aștepte,
Lângă stivă cu răbdare,
Până ce ea hotărăște,
Într-un târziu să coboare.
Încep iar hârjoana-n iarbă
Și de n-aș avea un zor,
Aș sta-n curte ziua-ntreagă,
Să privesc la joaca lor.
8 ianuarie 2010

Femeia

De când s-a zămislit femeia,
În vremuri de demult uitate,
A apărut și epopeea,
Urii și iubirii noastre.
Femeia-i chip de îngerăș,
Venită din făclii de stele,
Cu fâlfâiri de fluturaș,
A rochiei cu ademenele.
Ea ne-mpresoară în iubire,
Ne ocrotește ne-ncetat,
Atât la rău cât și la bine,
Te simți plăpând și alintat.
Apar însă și clipe când,
Făr-a avea motiv anume,
Pe-ascuns o zărești plângând,
N-o poți mângâia c-o lume.
Că are un necaz al ei,

Sau tu ai supărat-o aseară,
Când te-ai întors pe cinci alei,
Rostind cuvintele-ntr-o doară.
Dac-o împaci cu-n sărutat
Și i-auzi râsul cristalin,
Parcă toți norii au plecat
Și-n casă totul e senin.
Azi fiind o zi anume,
Să le-nchinăm doar bucurii,
Celor mai dragi de pe lume,
Fiice, mame și soții.
8 martie 2010

Extaz
Când enigmatica-nserare,
Își lasă vâlul de-ntuneric
Sub broderiile stelare
Și luna luminând feeric
Să ne-ntâlnim lângă izvoare,
Ademeniți de dulci porniri,
Îmbrățișați sub pomii-n floare,
Ce ne mângâie-n poleiri.
Lăsa-ne-vom purtați de mreață,
A visului de zei sortijt,
Să nu ne mai trezim din vrajă,
Decât ajunși la infinit.
Să ne-mpletim cu drag iubirea,
Cu dulcile clipiri de astre,
Ce s-a-nfrății cu nemurirea
Și va pluti spre zări albastre.
1 martie 2010

Truditorul
Pe a ta glie ai muncit din greu
Și n-ai lăsat o clipă să se vadă,
C-ai fi un om lipsit de Dumnezeu,
Ce s-ar purta cu ură, sau cu sfadă.
Căciula ți-ai purtat-o cu mândrie,
În față la crășmar și la-mpărat,
Nu ți-a păsat de spadă și urgie,

Înainte ai privit neînfricat.
Un foc de s-a ivit pe deal ca semn,
Iar tulnicul suna târăgănat,
Ai luat o armă cu miner de lemn
Și cu alți voinici la oaste ai plecat.
Când la revenire, slab și plin de răni,
Ce să faci mai iute, să mergi pe ogor?
Pe hotarul care-i plin de buruieni?
Ori nevasta dragă s-o săruți cu dor?
Făcea-le-vei, că toate-s de făcut,
Dar niciodată nu vei da uitării,
În lumea asta cine te a născut,
Ca vulturul să zbori în largul zării.
25 martie 2010

Odor
Era cândva un împărat,
Ce bunul Dumnezeu i-a dat
Palate, aur, bogății,
Pământ cât șase-mpărății,
Dar ce folos, n-avea copii,
Atât și ce păcat.
Întunecat umbla mereu.
Toți pricepeau suspinu-i greu.
Dar, cum să-i sară-n ajutor?
De-ai potoli nestinsul dor,
Să aibă-n urmă-i un fecior,
Putea doar Dumnezeu.
A chemat: vraci și vrăjitori,
Pe cei în stele cititori,
Să cerceteze-n amănunt,
De toate câte-s pe pământ,
În stele, ape și pe vânt
De-or fi moștenitori.
Dar vestea tristă ce-a aflat,
Mai tare l-a înnegurat.
Că magii i-au vestit ce-a fi,
În veci nu vor avea copii,
Să-i vadă alergând zglobii,

Slăvitul împărat.
A stat prelung și s-a gândit.
Cu-mpărăteasa s-a-nvoit
Dacă pe drumuri vor găsi
Un fecioraș sărac de-a fi,
Să-l înfieze inimii,
Urmașul lor sortit.
Și într-o zi la asfințit
Când Doamna-n uliță-a ieșit,
Un fecioraș ea a aflat
Și l-a dus sus la împărat,
Ca pe un prinț l-au înbrăcat.
Cât s-au mai veselit!
Pe cap poartă o coroniță,
Brâu-ncins cu săbiuță,
Buclele de păr bălai
Unduiiau pe mândru-i strai,
Chiar de-ai ști, nu bănuiai,
Că vine din uliță.
Încălțări din piele scurte,
Straiele-n aur țesute,
Fața ca bujorul verii,
Ochi ca frunza primăverii,
Mlădios ca vântul serii,
Iubit pe nesimțite.
Cât îl iubeau, e greu de spus!
De-n lume vestea i s-a dus.
Odor cu toți l-au botezat
Și umbla slobod prin palat.
Bătrânul crai s-a luminat,
Că Domnul l-a adus.
La curte însă după ani
Bat cu sfială doi sărmani.
Doi părinți ce laolaltă
Întrebând de lumea toată
Pruncul lor pierdut și-l cată,
Flămânzi și fără bani.
Bătrânul crai e-nmărmurit,

Cu sufletul de griji mocnit,
Putând să-l piardă pe Odor,
Pe preaiubitul său fecior,
Ce și-l dorea de ajutor,
Urmaș îndreptățit.
A stat în cumpănă o zi,
Gândind ce este și va fi.
Odor trebuie s-aleagă,
Astăzi pentru viața-ntreagă.
Nu-i lucru de luat în șagă
Felul de-a trăi.
Sunt poftiți în sala mare,
Unde prințul stă-n picioare,
Craiul stă pe tronul țării,
În fața sa dregătorii,
Mai în spate toți curtenii,
În grea așteptare.
Cei doi sărmani sunt uluiți
Și către prinț cată vrăjiți.
S-au tras iute un pas-napoi,
Uitând de drum, de soare, ploii
Câte-nduraseră amândoi
De drag și dor sleiți.
Nu poate fi adevărat!
Ca acest prinț înveșmântat
În aur și numit Odor
Cu chip de zeu nemuritor
Să fie chiar feciorul lor?
Aici lângă-mpărat.?
În cumpănă stând nemișcați
Pe lespezi reci îngenunchiați
— Să fie el? Și dacă nu-i?
A fost îndemnul nu știu cui,
Și-acum mânia Craiului
Să fie alungați.
Pribeagul tată-n grai supus,
Cu chipul răvășit de plâns,
Își-nalță ochii către crai,

Culoarea frunzelor de mai,
— Mărite, fiul să ni-l dai!
Ce-a fost aici adus!
S-a rătăcit când era mic
Și n-am știut de el nimic,
Până ce astăzi am aflat,
Că stă cu tine în palat
Și-n locul tău va fi-mpărat,
Mândrețe de voinic.
Împăratul adânc gândește.
Naltă sceptrul și grăiește.
— Ce vrei tu, nu e cu cale,
Odor stâlp al casei tale!
Este prinț al țării sale!
Tronu-l moștenește!
Chiar și Odor c-un nod în gât,
Când le urează bun venit.
— Eu sunt micuțul vostru fiu.
Răsună glasul său zglobiu.
— Eram de-o șchioapă, dar mai știu
Trecutul amărât.
Acum știți, dc bună seamă,
Crăiasa îmi este mamă.
Împăratul mi-este tată,
Voi sta cu ei viața toată,
Că m-au luat din drum odată,
Mi-au fost leac pe rană.
Cum să-i dau acum uitării?
Și să plec în largul zării?
Mi-ar fi rușine de mine,
De-aș plăti cu rău la bine,
Să rămână-n astă lume
Preț nemângâierii.
Dar, de voiți, puteți rămâne
Voi alătura de mine.
Pentru greaua mea domnie
Sfatul părintesc să-mi fie
Ca a soarelui făclie

În zile senine.
Veți primi bani și palate,
Ce n-ați gândit că se poate.
Moșii-ntinse și averi,
Frații mei vor fi boieri,
Fără griji, fără temeri,
Veți avea de toate.
Prințul lung i-mbrățișează
Și pe scaune i-așează.
Apoi către crai și lume,
Face adâncă plecăciune
Învelit de sficiune
Ca o blândă rază.
Împăratul către Sfat
Pe Odor l-a arătat.
La coroana-n mână, o ține
Și pe fruntea lui o pune.
Strigă-apoi către mulțime.
— Vivat noul împărat!...

19-22 aprilie

Vulpoiul

Ocolul de lângă moară
Plin e cu păsări de curte.
Găini, rațe ce nu zboară,
Curci și-un cârd întreg de găște.
În tufișul din zăvoi
Lângă gardul de nuiiele
Stă la pândă un vulpoi,
Privind lacom către ele.
Se socoate cum stă treaba,
Ce să facă, să-nvârtească
Pe una să pună laba,
Și-n tufiș s-o ronțăiască.
Ca un șarpe se lungește.
Foamea cruntă-i dă târcoale.
Tot la păsări se gândește,
Dar să sară nu e cale.
Încearcă să se strecoare

Pe sub gardul dinspre vale.
Însă vede cu mirare,
Că dulău-i iese-n cale.
— Bine-ai venit, măi cumetre!
Vino, să te-mbrățișez!
Zice dulăul cu pete
Iute ca un titirez.
Ia vulpoiul într-o labă
Și-l înalță sus în vânt.
Nimica nu-l mai întreabă
Și dă cu el de pământ.
Bietul vulpoi năucit,
La un metru de zăvod,
A uitat de ce-a venit
Dar pricepe că-i prăpăd
Simte, parcă toate-i ard.
Uită foamea, uită masa,
O zbughește pe sub gard
Și-o rupe la sănătoasa.
Bate-n aripi un cocoș
De pe vârful unui par.
— Cumetre, noi bucuroși,
Te-așteptăm și mâineee, iaaar!..

18 mai 2010

Boul

În poiana din pădure cu aglice pardosită,
Are boul o poiată cu fân verde învelită.
S-aibă hrana pe aproape, când a fi să-i fie foame,
Că de câțiva ani e rege peste boii fără coame.
Unii boi și-au rupt un corn, alții chiar pe amândouă.
E un beteșug minor, chiar la modă-n lumea nouă.
Într-o zi vine la rege un bou decât toți mai breaz.
Cu o jalbă-ntr-o ureche, c-a pățit mare necaz.
Că soția doamna vacă, toată cireada vorbește,
De mult timp îi pune coarne, cu un taur se iubește.
Regele stă, se gândește în veșmântul stacojiu.
Pe reclamant îl privește și-i răspunde-ntr-un târziu.
— Frate, ești un bou bătrân, nu mai ești înflăcărat.

Ai fost și tu cândva taur și-ai ajuns un biet blazat.
Acum nu mai fi gelos, boule ciut și nătâng.
De-ți vor crește alte coame, le vei folosi la jug.

Morala

Când nevasta sare calul
Și-ai dori o reclamare,
Ia ca martor tribunalul,
Nu pe boul cel mai mare.

25 mai 2010

Iubire

Când ai plecat spre zări străine,
Ca o cometă lucitoare,
Gânditu-te-ai cumva la mine?
La ce lăsați în urmă-ți oare?
Dorul curat ca rouă pură
A dimineților de mai,
Când se ridică ceața sură
Din cupa florilor pe plai.
Amurgurile liniștite,
Ce surâzând le petreceam,
Vorbele dulci spuse-n șoptite,
Spre infinit când te chemam.
Buzele-ți ca roșul trandafir,
Sorbite-n dulcea frenezie,
Adânciți într-un etern delir,
Părând a ține-o veșnicie.
Dar totul a trecut ca fumul,
Ca visul umbrelor năluce,
A frunzelor ce cu duiumul,
Îngălbenite se vor duce.
Clepsidra fuge-n nisipire.
Oare mâine cine va mai ști?
C-a fost odată o iubire,
Zeiască între doi copii.
29 iunie 2010, Sf. Petru
Toamna
Cu zile călduțe și scurte
Începe zeița cea bună.

Să-și scuture pletele ude,
Iar noaptea suflare de brumă.
Obol al sufletului ales,
Ne-mbie cu roadele coapte,
Prin arămiul murmur de cules,
Al ramurilor încărcate.
Fructele sunt puse-n panere,
Licoarea lui Bachus la cramă,
Nepretinzând ca mângâiere,
Doar truda umană ca vamă.
Când toată recolta e strânsă,
Suflând din greu se așează
Pe mantia frunzei întinsă.
Zeița cu ploi lăcrimează.
Adoarme târziu învelită
În dune de frunze uscate.
Un an va sta neclintită,
Când iar va aduce de toate.
Acum vine sora-i haină,
Cu fulgi de zăpadă pe față,
Cu mirele Crivăț de mână
Și flori cristaline de gheață.

26 iulie 2010

Regele dac
O, voi zei din vremi antice,
Voi, eroi din vechi istorii!
Cum ați lăsat a se duce,
Timpuri doldora de glorie?
Decebal, Măritul rege,
Din Panonia la Nistru,
A dorit aceeași lege,
De la celți până la Istru.
Vălureau lin pe ogoare
Mândre lanuri aurii,
Iar pe dealuri și pripoare:
Stupi, livezi, turme și vii.
Păstrăvii-n voie-înotau
În ape limpezi de munte.

Sus pe vârf dacii zideau
Cetăți și altare sfinte.
Minerii scoteau din munte,
Din străfunduri de pământ
Sare și metale multe:
De fier, aur și argint.
Cu astfel de bogății,
Regele avea și gânduri,
Râvnite de seminții,
Dinspre cele patru vânturi.
Hotărât, își urma țelul.
Aprig, viteaz și-nțelept,
Dușmanilor de tot felul,
Să le poată ține piept.
Pe toți i-a împrăștiat,
Ca praful purtat de vânt.
De dorinți i-a stâmpărat,
De-a vrea apă și pământ
Acum însă, vin romanii,
Zeci de legiuni ca spuza
Și-au ajuns stăpânii lumii
Sus la Sarmisegetuza.
Dacii, cu Regele-n frunte,
De romani încercuiți,
Luptau pe cărări de munte
Ca și leii ne-mblânziți.
Aruncau apă fierbinte,
Smoală-ncinsă, bolovani,
Mii de săgeți otrăvite,
Îndreptate spre dușmani.
Dar romanii parcă-s stânci.
Apărați de armuri grele
Suiau muntele pe brânci,
Ori pe scări înspre crenele.
Piereau unii, veneau alții,
Mulți precum nisipul mării.
Decebal cu aliații
Slăbesc chingile-ncleștării.

Traian Ulpius împăratul,
Trimite noi legiuni,
Să continue asaltul,
Ce dura de două luni.
Dacii, câți au mai rămas,
Ținând piept morții, urgiei,
Aleg ca la mic răgaz,
Să ia calea pribegiei.
Lăsând pradă la romani,
Părăsesc cu toți cetatea
Palate, aur și bani,
Alegându-și libertatea.
Numai Decebal, viteazul,
N-a fugit din capitală.
Demn, făr-ai roși obrazul,
A ales aici să moară.
Pentru a nu fi luat trofeu
Și dus pe meleag străin.
A băut ca un erou,
Un pahar plin cu venin.
Traian văzându-l pe Rege,
E silit să-ngenuncheze.
A zis: -Zeul tău, Zamolxe,
Să te binecuvânteze!
De te-aș fi avut alături,
Am fi înfruntat și vântul
Și spre patru orizonturi
Cuceream întreg pământul.

10 octombrie 2010

Brăduțul

Mai întâi în glastră firavă mlădiță,
Precum busuiocul fetelor la joc,
Învârtit la hore în sân și-n cosiță,
Pețitori s-aducă și-n dragoste noroc.
Mai apoi de tata răsădit pe coastă,
Mângâiat de raze, sărutat de ploi,
În pământ ales pe pajiștea-naltă,
Să crească brad mare, cum nu sunt pe la noi.

A crescut brăduțul in trei ani de zile,
Nu-ți venea a crede că-i adevărat.
Nu mai era altul preț de zece mii,
Cu ramuri frumoase cât un om de-nalt.
Dar a venit ziua dalbelor zăpezi,
Când bradul din coastă tata l-a tăiat,
L-a adus în casă, ți-era drag să-l vezi,
Fixat în suport, mândru îmbrăcat.
I s-a pus betea de multe culori,
Globulețe, vată fulgii de zăpadă,
Steluțe și becuri părăd a fi sori,
Bucuroși copiii că puteau să-l vadă.
Cu ochii în lacrimi mă apropiu-un pic,
De brăduțul care stă lângă fereastră,
Plin de bunătați, dar nu vreau nimic,
Sigur fiind, că mâine va lipsi din coastă.
De Crăciun se spune, c-așa-i hărăzit,
De ziua Născării Domnului Cristos,
Cu bucate alese, brad împodobit,
În cânt de colinde, să fii bucuros.
Dar ce bucurie să-mi mai dea binețe?
Când lacrimi amare îmi curgeau șuvoi?
N-am să uit durerea până la bătrânețe,
C-atâția brăduți se taie pe la noi.

25 octombrie 2010

Noi doi
Poienița presărată
Cu mici flori liliachii,
Ne primește și ne-așteaptă
Pe covoare străvezii.
Tei, salcâmi și tot ce-i floare,
Aștern rouri miresmate
În pajiștea-ncântătoare
Feerică-n miez de noapte.
Apare lumina lunii
Albă ca fața de prunc,
Vestind fericirea lumii
Prin noi în amor adânc.

Chiar și codrul argintat
Cu cetina-i de tămâie,
Ne privește nemișcat,
Cu dulci șoapte ne mângâie.
Noi ne strângem și mai tare
Ochi în ochi și gură-n gură.
Iubirea e tot mai mare
Ca a zeilor de pură.
Din ceruri plouă cu stele,
Hoinărind prin galaxii.
Pierduți, ne-mpletim cu ele
Plutind către zori de zi.

23 octombrie 2010

De ce
De ce, măriții ăstui neam
Regi și boieri și voievozi,
Când toți din voi ne scoborâm,
Stăm azi la roata unei cozi?
Să ne-nvârtim hipnotizați,
Insecte-n jur la felinar.
Tăcuți, privindu-ne mirați,
Cum nouă ni se-ntâmplă iar.
Rulează parcă-același film,
Ce l-am crezut trecut uitat.
Revine în același ritm,
Al unui patefon stricat.
Greu blestem parcă apasă
Peste noi și-această țară
Ca nimic să nu ne iasă
Parcă-i pulbere stelară.
Dacă i-am ales în frunte,
Las proverbul să ne spună
Doldora de-nvățămintă,
Așa cap, așa căciulă.

31 octombrie 2010

Eroul

Ceaușescu ne-a lăsat o țară,
Pe care-a iubit-o cu suflet curat.

Alegând ca pentru ea să moară,
Ca un erou spre zid el a cântat.
În zi de Crăciun l-au ucis la zid,
Să nu le stea-n cale ca un spin,
În dorința oarbă și planul rigid
De a pune mâna pe-al țării destin.
Ca ultim ceas ce-l mai avea de trai,
N-a-ngenunchiat în față la călăi.
Privirea-i dârză, fără-a zice vai,
I-a-nfricoșat și pe dușmanii săi.
Așa s-a stins erou între eroi,
Ce nu s-a mai naște cât pământul,
Ca matca-mpărăteasă într-un roi
În lupta sa cu trântorii și vântul.
Unde sunteți astăzi toți acei,
Ce cu-nflăcărare-l proslăveați,
În dulci cuvinte, ode, epopei,
Erou, strateg, părinte-l denumeați.
V-ați ascuns în tainice unghere,
Să uneltiți cu cei mai rău famați,
Mințind, furând, ați strâns bani și-avere,
Conștienți că țara o falimentați.
Nu vă mai e frică nici de Dumnezeu,
Răi fără trecut, fără viitor.
Lipsa perspectivei, nevoi, traiul greu,
Va-nălța la luptă pe blândul popor.
Va fi vai ș-amar de mișei și hoți,
Că nu vor scăpa nicăieri în lume.
Fie judecați, pedepsiți cu toți,
Să piară acest rușinos renume.

25 ianuarie 2011

Ploaie de vară
Parcă tot pământul fierbe
Sub a soarelui făclie.
Florile-n culori superbe
Strigă setea pe câmpie.
Plopul tremură alene
Fără adieri de vânt,

Peste puii fără pene
Doarme mierla fluierând.
Nici greierii nu mai cântă.
Printre ciulinii uscați,
Iepurașii stau la pândă,
Tremurând înfricoșați.
Peste-această lenevie,
Stăpânită de arșiță,
Se pornește-un vânticel
Mai întâi ca o mlădiță.
Bate-apoi ca vijelia,
Norii groși îl însoțesc,
Plouă soră cu urgia,
Stropii mari se-nvârtesc.
Fulgere ceru-l brăzdează,
Șerpi de foc se-nalță-n sus,
Ca o pânză se așează
Bubuind dinspre apus.
Suluri străvezii de ploaie
Se prăvăl cu repezime.
Înspre vale curg șuvoaie,
Care crește-n adâncime.
Totul pare a fi o moară,
Huruind hodorogit.
Parcă cerul se coboară
Și s-așteme pe pământ.
Vântul bântuie năprasnic
Câmpul, apa la răstoace,
Sălciile gem amarnic,
Îndoite-ncoloncoace.
Dar astă dezlănțuire
Că prin farmec încetează.
Soarele dintr-o sclipire
Cerul iar l-înseninează.
Un fluture mustăcios
Din corola unei flori,
Se întinde somnoros,
Cum făcea adeseori.

Simte parcă o răcoare
Scoate o mustaț-afară
Și zice cu-nfrigurare
— Așa e ploaia de vară
1 noiembrie 2011
Vis rebel
De ce te-oi fi lăsat să pleci?
Când mă-mbătai cu chipii-ți dulce
Și prin poieni n-ai să mai treci,
Înspre izvor când mă voi duce.
Păraii divină plăsmuire,
O-mbălsămată adiere,
Ce plouă-n inimi șovăire,
În suflet dor și mângâiere.
Norocul, sau destinul crud,
Ori numai pura întâmplare,
Vor face glasul să-ți aud
Și pasul neted pe cărare.
Poate că doar un vis rebel
Mă împresoară în dorință
Și-mi umple sufletul de zel
Dezamăgit de neputință.
Să te țin iar la pieptu-mi strâns
În ochii tăi să mă-oglesc
Cu glasul sugrumat de plâns
Să spun ce mult te mai iubesc
1 septembrie 2011

Zvon
Zvon că ai zicând că n-ai,
Parfum florilor să dai,
Clepsidrând nisipu-n plai,
Sub brizbiz de mucegai.
Zvonuri care va să vie
Fulgerate-n herghelie,
Roind aburi de beție
În luceferii din vie.
Haine noi, aproape rupte,
Zdrențuind vârfuri de munte,

Peste ape ne-ncepute
Ce șoptesc neauzite.
Zvonul razelor de soare
În vârtejuri de ninsoare,
Vântul răsuflând pe o nare
Ca alint și dezmiardare.
Să te duci în pas viind,
Ștergând slovele scriind,
Praf de brumă fâlfâind,
Pierind iarna înviind.

19 octombrie 2011

Floare de cais

Te văd sub cerul plin de stele,
Pășind prin flori înmiresmate,
Pe lângă ape-n vălurele
Ca zânele din vremi uitate.
La ziuă pari mândră crăiasă,
Înaurată în lumină.
Cât îmi doresc să-mi fii mireasă,
Să-mi dai sărutul ș-a ta mânâ.
Abia atunci voi crede-n zei,
În magi, ursită și-n descântec,
Când naltul cer din ochii tăi
Mă va cuprinde ca un cântec.
Să te dezmierd la piept cu dor
Într-al iubirii paradis,
Ca raza mângâind în zbor
O dalbă floare de cais.

11 ianuarie 2012

Dor adânc

Tu nu știi ce-i așteptarea,
Fiindcă n-ai fost hărăzită,
Să te lase și să plece
Ființa ta cea mai iubită.
N-ai avut un dor în suflet,
Nici durerea cui n-o spune,
De-ai lăsat totul în urmă
Ș-ai plecat în neagra lume.

Comparatu-le-am pe toate
Depărtarea, cu urgia,
Secundele păreau ore,
Noptile cât veșnicia.
După ce am trecut prin toate
Și prin alte și mai și,
Mă-ndoiesc că arcul vremii
Mă va ține-n veci aci.
Voi fi până, voi fi nor,
Sau vultur în largul zării,
Voi aprinde câte o stea
Cu sclipiri din valul mării.
Voi da glas celor ce cântă
Pe coarde zumzetul lin,
Poeților muze alese,
Să-ncânte auzul fin.
Până-atunci, durerea crudă
Din suflet a luat sfârșit,
Azi, când mult iubita zână
Lângă mine a revenit.
Mă cuprinde după gât,
Eu la pieptul meu o strâng,
Cu dorință și durere
Și de fericire plâng
Stele
Noaptea curge printre stele
Reci sclipiri îndepărtate,
Broderii de floricele,
Ca de-o mână aranjate.
Le-a așezat într-o formă,
După legi și amănunte,
Toate cuprinse-ntr-o noimă,
Doar de mintea sa știute,
Cine l-o fi îndemnat?
Ce motiv avea, mânia?
De se-nvârt neîncetat?
Le-o fi tată veșnicia?
Veșnicia și neantul

Fără sfârșit și-nceput,
Plăsmuit-au tot înaltul,
Omului necunoscut.
A ști e o mângâiere.
Dar ne ducem, suntem mici.
Stelele cu a lor mistere,
Vor rămâne-n veci aici.
Cu plăpânda lor lucire,
Vor naște povești de-amor.
S-or iubi în fericire
Inimi zdrobite de dor.
21 octombrie 2012
Păreri de rău
Întors în vechiul meu sătuț,
Acolo unde des veneam,
Când părinți, bunici și frate,
Cu drag pe toți îi revedeam.
La pieptu-mi îi strângeam cu dor,
Că n-aveam alții mai iubiți.
Cu bucate și vin dulce,
Eram atât de fericiți.
Zăboveam la masa-ntinsă,
Sub dudul umbros din curte,
Cu povești de timp și viață
Și-a lor taine neștiute.
Dar ce folos am fi avut,
Să fi putut a le-nțelege,
Când norocul, timpul, viața,
Vin și trec dup-a lor lege.
Tainele astea făcură,
Să plece ce aveau mai drag.
Numai fratele m-așteaptă
În al casei noastre prag.
Curtea-i tristă, plină masa,
Copiii ni-s duși în lume,
Bucuria și tristețea,
Cui să poți a le mai spune?
Suporta-vom toate cele.

Tot ce-i scris la amândoi.
Până ce timpul cu pana,
Ne va șterge și pe noi.
Copiii vor face-o vilă,
Sau vor vinde totul grabnic.
Fie, numai să nu taie,
Dudul rămuros și falnic
Că I-a răsădit în curte,
Aducându-l din dumbravă,
Tatăl meu, un om de frunte,
Ce lumea-i zicea Ispravă
Va aminti un mileniu,
Poate două, cine știe?
De tot neamul lui Ispravă
Și de-această poezie
6 noiembrie 2010

Moșul
A venit iarna geroasă
Cu zăpadă-n car de zestre.
Vântul chiuie zănatec
Pe la uși, pe la ferestre.
În casă e cald și bine.
Stau lângă soba fierbinte,
Ascultând trosnet de lemne
În flacăra mistuite.
Copiii dorm de cu seară
Duși în vise minunate.
Cu Moșul ce-aduce daruri
În ghetuțele curate.
Către ziuă, ca o umbră,
Pribeagul Moș a sosit.
Lăsând daruri în ghetuțe,
A plecat cum a venit
Câtă bucurie-n suflet,
Vor avea când vor privi,
Ce luciri de fericire
În ochi candizi de copii!
5 decembrie 2010

CUPRINS

Viața / 3
Ai intrat în viața / 5
Pierit de dor /7
Vestitul Zburător /9
Iarna în pădure /21
Prunul /25
Primăvara /26
Ceapa /27
Cât te-am iubit /31
Întrebare /33
Vodă Vlad /36
Cățelul și pisica /41
Femeia /43
Extaz /45
Truditorul /46
Odor /47
Vulpoiul /54
Boul/56
Iubire /57
Toamna /59
Regele dac /61
Brăduțul Z65
Noi doi /67
De ce/69
Eroul/70
Ploaie de vară/72
Vis rebel/75
Zvon/76
Floare de cais/77
Dor adânc/78
Stele/80
Păreri de rău/82
Moșul 784
Editura Karuna
Telefoane: 0760/ 607889
0744/526707
Tel.Fax: 0364/133009

E-mail: editurakarunacluž@yahoo.com

